

Súd: Okresný súd Banská Bystrica
Spisová značka: 2T/88/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6115011057
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 02. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr Peter Pulman
ECLI: ECLI:SK:OSBB:2016:6115011057.2

Rozhodnutie

Okresný súd Banská Bystrica samosudcom JUDr. Petrom Pulmanom na hlavnom pojednávaní dňa 23. februára 2016 takto

r o z h o d o l :

Obžalovaný F. G., nar. XX. X. XXXX v I., trvale bytom F. XXX, okres B. B.

je vinný, že

31. 10. 2015 v čase okolo 12,20 hod na ceste č. III/2427 v obci E., v okrese B. B. viedol v smere do obce F. osobné motorové vozidlo zn. V. G. ev. č. I., kde bol bezprostredne po odstavení vozidla pri železničnej stanici kontrolovaný hliadkou OO PZ Slovenská Ľupča, ktorej pri kontrole nepredložil občiansky ani vodičský preukaz, pričom po stotožnení jeho osoby bolo následnou lustráciou zistené, že má vodičský preukaz zadržaný a vozidlo viedol napriek tomu, že mu bol trestným rozkazom Okresného súdu Žilina sp. zn. 22T/9/2015 zo dňa 30.01.2015, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 26.02.2015, uložený aj trest zákazu činnosti viesť akékoľvek motorové vozidlá na dobu 2 rokov, počnúc dňom 29. 11. 2014,

t e d a

maril výkon rozhodnutia súdu tým, že vykonával činnosť, na ktorú sa vzťahuje rozhodnutie súdu o zákaze činnosti,

č í m s p á c h a l

prečin marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d) Trestného zákona.

Za to sa odsudzuje:

Podľa § 348 ods. 1 Trestného zákona s použitím § 37 písm. m), § 38 ods. 2, ods. 4 Trestného zákona k nepodmienečnému trestu odňatia slobody v trvaní 14 (štrnásť) mesiacov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona sa pre výkon trestu zaraďuje do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 61 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona sa obžalovanému ukladá trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu na 3 (tri) roky.

o d ô v o d n e n i e :

Dokazovaním na hlavnom pojednávaní bolo preukázané, že obžalovaný 31. 10. 2015 v čase okolo 12,20 hod na ceste č. III/2427 v obci E., v okrese Banská Bystrica viedol v smere do obce F. osobné motorové vozidlo zn. V. G. ev. č. I., kde bol bezprostredne po odstavení vozidla pri železničnej stanici kontrolovaný hliadkou OO PZ Slovenská Ľupča, ktorej pri kontrole nepredložil občiansky ani vodičský preukaz, pričom po stotožnení jeho osoby bolo následnou lustráciou zistené, že má vodičský preukaz zadržaný a vozidlo viedol napriek tomu, že mu bol trestným rozkazom Okresného súdu Žilina sp. zn. 22T/9/2015 zo dňa 30.01.2015, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 26.02.2015, uložený aj trest zákazu činnosti viesť akékoľvek motorové vozidlá na dobu 2 rokov, počnúc dňom 29. 11. 2014.

Obžalovaný na hlavnom pojednávaní vyhlásil, že sa cíti byť nevinný, pretože predmetné vozidlo pôvodne viedla jeho družka, ktorá bola v deviatom mesiaci rizikového tehotenstva a počas jazdy jej prišlo nevoľno. S vozidlom zastavila v zákrute a on v strachu o jej a svoj život, aby do nich niekto nenarazil, pretože do zákruty bol výhľad tak na 15 metrov sa rozhodol auto posunúť na bezpečnejšie miesto, ktorým bola odstavná plocha pri železničnej stanici, sadol si na miesto vodiča a družka na sedadlo spolujazdca. Keď prišli k železničnej stanici prišli tam aj policajti a družke privolať rýchlu zdravotnú pomoc. Policajtov, ktorí išli v protismere nevidel, bol v strese zo zdravotného stavu družky.

K tomu, že stojí pred súdom opakovane za vedenie vozidla v čase ako mu bola táto činnosť rozsudkami súdom zakázaná uviedol, že za marenie výkonu úradného rozhodnutia bol stíhaný 2x. V prvom prípade bolo auto v oprave a priateľka s ním mala ísť do Bratislavy, pričom si chcel overiť, či je auto opravené dobre a či je v poriadku, aby sa jej nič nestalo. V druhom prípade malo ísť auto do servisu, pričom boli v F., priateľke prišlo zle, tak auto odviezol on.

Tvrdenia obžalovaného na hlavnom pojednávaní potvrdila svedkyňa I. O., jeho družka, ktorá uviedla, že počas tehotenstva jej bývalo častejšie zle, ale nie až tak zle, ako v ten deň. Najprv sa jej začalo akoby ťažšie dýchať, mala pocit, že jej tvrdne brucho, a tak do 30 sekúnd sa jej začalo začierňovať videnie. Obžalovanému povedala, že jej začína byť zle. Hneď ako sa jej začalo zhoršovať videnie s autom zastala. V tom momente neskúmala, kde s autom stojí. Až dodatočne sa bola na to miesto pozrieť, bolo to v zákrute za kostolom, pričom dozadu za vozidlom mohol byť výhľad asi 50 metrov a dopredu pred vozidlo asi 30 metrov.

Svedok F.. J. Z. uviedol, že hlásenie na výjazd obdržali z operačného strediska v Banskej Bystrici o 12.27 hod. a o 12.33 hod. sa dostavili na miesto. Nahlásený bol druhý pôrod. Keď prišli na miesto, v rámci vyšetrení I. O. zistil, že všetky výsledky resp. hodnoty u nej boli v norme. Táto mu počas vyšetrenie spomínala, že krátko pred tým odpadla. Nezistil však u nej žiadny taký stav, ktorý by ju ohrozoval na živote. Odovzdali jej kópiu výjazdového papiera a vrátili sa späť.

Na otázky svedok doplnil, že laik ťažko rozpozna vážnosť stavu v prípade nevoľnosti, ak napr. človek trpí cukrovkou, môže upadnúť do hypoglykemickej kómy a môže dôjsť aj k zástave srdca. Pri poranení ruky závažnosť poranenia vie rozoznať aj laik. Počas hlásenia operátor by mal zistiť od volanej osoby aký je stav - mal by odobrať anamnézu, prípadne ho poučiť aké nevyhnutné úkony je povinný do príchodu RZP vykonať. Pokiaľ by pacient upadol do bezvedomia z dôvodu nízkej hladiny cukru, nie je možné, aby sa tento stav upravil bez podania liekov alebo náhradnej formy cukru, voda tu určite nepomôže. V prípade, že dôjde k strate vedomia z dôvodu nízkeho tlaku človeka podaním tekutín sa tento stav môže upraviť.

Svedok P. B. V. príslušník PZ uviedol, že keď išli s vozidlom okolo Obecného úradu v E., zaregistrovali v protismere vozidlo vedené obžalovaným, o ktorom vedeli že má uložený zákaz vedenia motorových vozidiel, pretože ho v minulosti pristihli pri porušení tohto zákazu. So služobným autom sa preto otočili v smere jazdy obžalovaného, zapli svetelné výstražné znamenie. Obžalovaný so svojím vozidlom evidentne zrýchlil, mali problém ho dobehnúť. Až do mieste kde vozidlo odstabil, prešli asi 1,5 km. Keď prišli na miesto, kde vozidlo odstabil povedal im, že jeho družke prišlo zle a umožnili mu zavolať RZP. Počas jazdy s vozidlom od obecného úradu až po miesto, kde vozidlo obžalovaný odstabil boli podľa svedka aj iné možnosti na bezpečné odstavenie vozidla, napríklad veľké parkovisko pred obecným

úradom a tiež na druhom strane cesty veľké parkovisko pred obchodom COOP Jednota. Potom tiež dve odbočky na vedľajšie komunikácie.

So súhlasom obžalovaného a prokurátora bola prečítaná zápisnica o výsluchu svedka G. F. z prípravného konania, ktorý sa na hlavné pojednávanie nemohol dostaviť z dôvodu jeho zdravotného stavu. Obsah jeho výpovede bol totožný s výpoveďou P. B. V..

Výpovediam svedkov V. a F. zodpovedá aj oboznámený záznam o skutku z č. I. 15 - 16. Zápis o dychovej skúške preukázal, že obžalovaný nebol v čase vedenia vozidla pod vplyvom alkoholu. Záznam o zhodnotení stavu osoby na č. I. 26 zas korešponduje s výpoveďou svedka Z., ktorý ho vystavil po vyšetrení I. O..

Fotodokumentácia trasy s úradným záznamom na č. I. 49 - 56 preukazuje, že od miesta ako obžalovaný s vozidlom vykonal jazdu až po miesto odstavenia vozidla sa v obci E. nachádzali najmenej 4 miesta, kde bolo možné vozidlo odstaviť tak, aby netvorilo prekážku v cestnej premávke a tiež, že miesto kde mal obžalovaný začať s jazdou nie je možné považovať za neprehľadné miesto. Tomu inak zodpovedá aj vyjadrenie I. O., že za vozilo v mieste kde s ním zastavila bol výhľad 50 metrov a pred vozidlo 30 metrov, ktoré údaje nezodpovedajú obhajobe obžalovaného o 15 metroch výhľadu dozadu a dopredu. Taktiež je nutné poukázať na dlhší rovný úsek cesty, na ktorom bolo evidentne možné vozidlo odstaviť tak, aby nedošlo k porušeniu predpisov o zastavení a státi vrátane nespevneného okraja vozovky, prípadne pri zvoľení čiastočného státia na chodníku, čo je zistiteľné aj z toho, že počas tohto vyšetrovacieho pokusu boli na tejto trase takto odstavené motorové vozidlá.

Obhajoba sa domáhala vyslovenia, že konanie obžalovaného je možné po právnej stránke hodnotiť ako spáchanie činu v krajnej núdzi, pretože ním chránil život a zdravie svoj, svojej družky a dieťaťa, ktoré s nimi bolo v aute. Konanie v krajnej núdzi pritom vylučuje trestnosť jeho činu. Súčasne poukázala na to, že ak aj obžalovaný konal v skutkovom omyle v tom, že je družke zle, aj takéto konanie vylučuje protiprávnosť.

Prokurátor naproti tomu zastával názor, že obžalovaný tým, že vozidlo neodstavil na inom mieste, na ktorom by už netvorilo prekážku a vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že tak urobiť mohol, prekročil medze krajnej núdze a musí za svoje konanie niesť zodpovednosť.

Podľa § 24 ods. 1 Trestného zákona čin inak trestný, ktorým niekto odvracia nebezpečenstvo priamo hroziace záujmu chránenému týmto zákonom, nie je trestným činom.

Podľa § 24 ods. 2 Trestného zákona nejde o krajnú núdzu, ak bolo možné nebezpečenstvo priamo hroziace záujmu chránenému týmto zákonom za daných okolností odvrátiť inak alebo ak spôsobený následok je zjavne závažnejší ako ten, ktorý hrozil. Rovnako nejde o krajnú núdzu, ak ten, komu nebezpečenstvo priamo hrozilo, bol podľa všeobecne záväzného právneho predpisu povinný ho znášať.

Súd dospel k záveru, že konanie obžalovaného nie je možné hodnotiť ako konanie v krajnej núdzi podľa § 24 ods. 1 Trestného zákona, pretože tak, ako to uviedol prokurátor, obžalovaný svojím konaním prekročil medze krajnej núdze.

Nikto nespochybuje vyjadrenie obžalovaného a jeho družky, že jej zdravotný stav znemožnil vykonať funkciu vodiča motorového vozidla a preto musela vozidlo odstaviť v zákrute v obci E.. Obžalovaný síce v rámci obhajobných tvrdení uviedol, že s vozidlom vykonal jazdu aby ochránil život a zdravie svojej družky, seba a dieťaťa, ale súčasne tú myšlienku rozviedol s tým, že mal obavu, aby do nich niekto v tej zákrute nenarazil. Z uvedeného vyplýva, že v podstate presunom vozidla nechránil život a zdravie, ale majetok a to konkrétne predmetné motorové vozidlo. Pokiaľ ide o život a zdravie družky, prípadne dieťaťa nie je možné mať za to, že mal mať obžalovaný dôvodnú obavu z ich ohrozenia prípadnou haváriou, nakoľko nemusel s ostatnými cestujúcimi zostať vo vozidle a aj priamo z toho miesta mohol telefonovať na rýchlu zdravotnú pomoc, teda vo vzťahu k životu a zdraviu bolo možné nebezpečenstvo odstrániť inak. Vo vzťahu k ochrane majetku je nutné poukázať na vykonané dôkazy, z ktorých nevyplýva bezprostredné nebezpečenstvo, že by malo dôjsť k narazeniu do ich odstaveného vozidla, bolo možné toto vozidlo ako prekážku v cestnej premávke vyznačiť prenosným dopravným značením - výstražným trojuholníkom a ak by aj toto nebolo možné považovať za dostatočné, nie je možné mať za to, že bolo

nutné vykonať jazdu s vozidlom až na takú vzdialenosť po miesto, kde ho skutočne odstaviť, keď počas tejto trasy bolo možné vozidlo bezpečne odstaviť omnoho skôr tak, aby prekážku cestnej premávky netvorilo, čím by došlo aj k odstráneniu nebezpečenstva vzniku škody na majetku.

Už len tieto konštatovania súd oprávňujú vysloviť záver, že obžalovaný medze krajnej núdze prekročil a nie je možné v jeho prípade aplikovať ustanovenie § 24 ods. 1 Trestného zákona.

Napriek tomu je potrebné prihliadnúť aj na iné dôkazy, konkrétne na obsah výpovedí svedkov P. B. V. a G. F., najmä v tej časti, že ako v protismere míňali vozidlo vedené obžalovaným a ako sa otočili za ním, pričom použili aj svetelné výstražné znamenie, tento s vozidlom evidentne zrýchľoval. Táto skutočnosť nasvedčuje tomu, že obžalovaný si bol vedomý, že svojím konaním - vedením vozidla v zákaze tejto činnosti uloženom mu súdom porušuje zákon a jeho obhajoba, že si policajné vozidlo idúce v protismere nevšimol, a nevidel ho, ani keď išlo za ním vyznieva minimálne nevierohodne, až účelovo. Takto vyznieva aj jeho vysvetlenie dôvodov, prečo v minulosti opakovane porušil zákon tým, že viedol vozidlo v zákaze činnosti.

Obžalovaný svojím konaním naplnil zákonné znaky skutkovej podstaty prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa 348 ods. 1 písm. d) Trestného zákona, pretože maril výkon rozhodnutia súdu tým, že vykonával činnosť, na ktorú sa vzťahuje rozhodnutie súdu o zákaze činnosti.

Pri úvahách o treste za takto zistené zavinenie súd vychádzal z ustanovení § 34 Trestného zákona, teda prihliadal na spôsob spáchania činu a jeho následok, výšku spôsobenej škody. Tiež prihliadal na zavinenie a pohnútku obžalovaného, pričom súd konštatuje, že obžalovaný sústavne pácha rovnakú trestnú činnosť, nerešpektuje rozhodnutia súdov a pred jej opakovaním ho nezastavili opakovane uložené tresty na slobode. Súd zisťoval poľahčujúce a priťažujúce okolnosti, pričom dospel k záveru, že u obžalovaného poľahčujúce okolnosti nie sú žiadne, naopak priťažuje mu, že už bol za trestný čin v minulosti odsúdený, a to konkrétne v roku 2012 mu bol za prečin podielníctva podľa § 232 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona uložený peňažný trest, ktorý zaplatil 8. 1. 2013. Dňa 30.1. 2015 bol Okresným súdom Žilina odsúdený za prečin ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 1 Trestného zákona opäť k peňažnému trestu 500 Eur a k trestu zákazu činnosti viesť motorové vozidlá na 2 roky, pričom rozsudok nadobudol právoplatnosť 26. 2. 2015. 29. 5. 2015 bol odsúdený za prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1 Trestného zákona k podmienenému trestu odňatia slobody a Okresným súdom v Banskej Bystrici v konaní pod č. 4T/74/2015 mu bol za prečin marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d) Trestného zákona dňa 23. 9. 2015 uložený podmienený trest odňatia slobody spolu s trestom zákazu činnosti viesť motorové vozidlá na 18 mesiacov, ktorý bol zrušený trestným rozkazom Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 0T/66/2015 z 1. 10. 2015, ktorým mu za ďalší prečin marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d) Trestného zákona bol opäť uložený súhrnný podmienený trest odňatia slobody na 1 rok so skúšobnou dobou do 1. 10. 2017 spolu s trestom zákazu činnosti viesť motorové vozidlá na 30 mesiacov. Skutkov, ktorými maril výkon úradného rozhodnutia sa pritom obžalovaný dopustil 28. 6. 2015 a 30. 9. 2015, teda v skúšobnej dobe podmieneného odsúdenia za zanedbanie povinnej výživy a v podstate v zmysle § 49 ods. 2 Trestného zákona pri oboch odsúdeniach Okresným súdom Banská Bystrica keď tento súd ukladal trest odňatia slobody mal tento už vtedy ukladať ako trest nepodmienený.

Súd v zmysle § 34 Trestného zákona prihliadal na možnosti nápravy obžalovaného, kde je súd toho názoru, že uložený trest má v podstate plniť jednak generálnu prevenciu, aby odradil iných občanov od páchania trestnej činnosti, ale aj prevenciu individuálnu, aby obžalovaný v budúcnosti trestnú činnosť nepáchal.

Už vyššie bolo naznačené, že obžalovanému boli opakovane dané formou uloženia podmienených trestov výstrahy, aby sa zdržal trestnej činnosti, ktoré sa evidentne minuli účelom trestu, pretože obžalovaný v skúšobnej dobe podmieneného odsúdenia opäť nerešpektoval právoplatné rozhodnutie súdu a vykonal činnosť, ktorá mu bola zakázaná. Z toho hľadiska bolo možné obžalovanému ukladať už iba jediný možný druh trestu a to trest odňatia slobody ako trest nepodmienený.

Za prečin marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d) Trestného zákona je ustanovený trest odňatia slobody až na dva roky.

Pretože súd u obžalovaného zistil prevahu priťažujúcich okolností nad okolnosťami poľahčujúcimi, resp. pri neexistencii poľahčujúcich okolností, zvýšil podľa ustanovenia § 38 ods. 4 Trestného zákona dolnú hranicu trestnej sadzby o tretinu, čo znamenalo, že mohol obžalovanému ukladať trest odňatia slobody na 8 mesiacov až 2 roky.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti súd za primeraný považoval trest odňatia slobody v strede takto určenej trestnej sadzby vo výmere 14 mesiacov. V rámci tejto výmery trestu vyhodnotil aj osobné pomery obžalovaného, že je otcom maloletých detí a s družkou čelia nepriaznivým životným udalostiam, ktoré osobné pomery však nemôžu znamenať benevolenciu orgánov štátu nad konaním občana, ktorý sústavne porušuje zákon a ani uloženia miernejších foriem trestu nevedú k jeho náprave.

Nakoľko obžalovaný nebol v posledných desiatich rokoch vo výkone trestu odňatia slobody za úmyselný trestný čin, bol na výkon uloženého trestu zaradený do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné odvolanie, v lehote 15 dní od jeho oznámenia prostredníctvom tunajšieho súdu na Krajský súd v Banskej Bystrici. Odvolanie má odkladný účinok (§306/2).

Odvolanie môžu podať:

- prokurátor pre nesprávnosť ktoréhokoľvek výroku (§ 307/1a) a to v neprospech i v prospech obžalovaného (§ 308/1,2). V prospech obžalovaného môže podať odvolanie aj proti vôli obžalovaného (§ 308/2)
- obžalovaný pre nesprávnosť výroku, ktorý sa ho priamo týka (§ 307/1b) a to len vo svoj prospech (§ 308/2)
- príbuzný obžalovaného v priamom rade, jeho súrodenci, osvojiteľ, osvojenec, manžel a druh (pre nesprávnosť výroku, ktorý sa priamo týka obžalovaného), a to len v jeho prospech (§ 308/2)
- zákonný zástupca obž., opatrovník obž. a obhajca obžalovaného pre nesprávnosť výroku, ktorý sa priamo týka obžalovaného, a to len v jeho prospech. Ak je obž. pozbavený spôsobilosti na právne úkony alebo ak je jeho spôsobilosť na právne úkony obmedzená, môžu podať odvolanie v prospech obž. i proti jeho vôli (§ 308/2)
- štátny orgán starostlivosti o mládež pre nesprávnosť výroku, ktorý sa priamo týka mladistvého obžalovaného a to len v jeho prospech a to aj proti jeho vôli (§ 345/1)
- poškodený, ktorý uplatnil nárok na náhradu škody, pre nesprávnosť výroku o náhrade škody (§ 307/1c), a to v neprospech obžalovaného (§ 308/1). Ak je poškodeným právnická osoba, odvolanie môže podať len osoba oprávnená konať za právnickú osobu (§ 68)
- zúčastnená osoba pre nesprávnosť výroku o zhabaní veci (§ 307/1d), (§ 45/1).

Osoby oprávnené podať odvolanie proti niektorému výroku rozsudku môžu ho napadnúť aj preto, že taký výrok nebol urobený, ako aj pre porušenie ustanovení o konaní, ktoré predchádzalo rozsudku, ak toto porušenie mohlo spôsobiť, že výrok je nesprávny alebo že chýba.